

de Argint. Părea că arma îi șoptea: „Ucide-o pe Copila Lunii! Ucide-o și salvează poporul norilor. Salvează *toate* popoarele acestei lumi“.

Dar el izginea vocea din mintea lui și se lupta mai departe ca narcotizat cu vârfurile, se cățăra pe stânci golașe și căuta drumul peste abisuri amețitoare. El îl căuta în continuare pe Tieguai, pustnicul nemuritor din acești munți.

Dar nu-l găsea.

În schimb, a fost el găsit de nemuritor, în a treia zi a drumeției sale.

— Ați venit în cimitir? îi întrebat Li bătrânețe.

— Nu. Îmi pare rău, dar nu am venit să sărbătoresc moarte. Am venit să sărbătoresc viață. Îmi place să mă întâlnesc cu oameni care au trăit și au murit. Cu oameni care au trăit și au murit în mod bun. Cu oameni care au trăit și au murit în mod sănătos. Cu oameni care au trăit și au murit în mod sănătos și în mod sănătos.

CIMITIRUL DRAGONILOR

Cocorul uriaș se înălță și mai sus și zbură deasupra unui perete format din vârfuri crăpate de stâncă. În spatele acestuia se mișca ceața, se aşternea în zdrențe peste trecătorile mai joase și se ridica pe dinții cenușii de granit.

— Ajungem în curând, îi strigă Li peste umăr.

Nemuritorul apucă dârlogii mai strâns și îndemnă animalul cu picioarele.

Nugua aproape că nu-l asculta. Ea stătea pe spinarea păsării, strâns lipită de uriașul corp al lui Li, și se concentra asupra durerii din interiorul ei. Firește că Li era bine intenționat. Dar ea simțea cum blestemul Mâinii Purpurii îi storcea cu fiecare zi puterile. Pulsul ei galopa atât de repede, încât câteodată aproape că nu mai putea respira. Ea nici nu mai îndrăznea să privească semnul

magic de pe piept: conturul unui pumn care se strângea tot mai tare în jurul inimii. Gheară de Lotus, căpitanul manciu, îi provocase această rană cu trei zile în urmă în timpul luptei și fetei îi mai rămăsese doar puțin timp de trăit. Poate, dacă ajungea mai repede la cimitirul dragonilor... Dar aceste speranțe nu corespundeau adevărului. În adâncul ei, ea știa cât de slabe îi erau sănsele. Bănuia că va muri.

Nugua era o micuță grațioasă, cu părul zburlit și ochi căprui migdalați. În comparație cu nemuritorul din față ei, care ținea dârlogii cocorului uriaș, ea părea o păpușă fragilă. Nu era o fată obișnuită. Crescuse sub oblăduirea lui Yaozi, regele dragonilor din sud.

Aproape că se împlinea anul de când Yaozi și ceilalți dragoni dispăruseră și de când ea plecase să-i caute. În drumul ei, îl întâlnise pe Niccolo, băiatul cu ochii de aur. Niccolo care plecase să salveze poporul norilor. El părăsise Insula Norilor, pe care poporul Văzduhului Înalț trăia de peste două sute cincizeci de ani ca să caute pe întinderile Chinei un dragon. Căci dragonii expirau o enigmatică substanță care conferea Insulei Norilor soliditate. Fără ea, patria poporului norilor risca să se prăbușească și să-i arunce în pierzanie pe toți cei care o populau.

Nugua își ridică privirea și urmări căutătura lui Li aruncată asupra stâncilor.

– De unde știi cât de aproape suntem? Pretutindeni este ceață.

Xianul, unul dintre cei opt nemuritori, clătină capul său chel, lucru aproape imperceptibil, deoarece gâtul dispărea între umerii lui masivi. Li era cel mai mare bărbat întâlnit vreodată de Nugua. În orice caz, cel mai lat. Umbra lui n-ar fi putut fi ascunsă nici de trei bărbăti alăturați. Chiar și capul lui lipsit de păr avea o circumferință colosală. Copil fiind, Nugua își construise tovarăși de joacă din pietre de râu netede, lipite cu răsină. Proportiile acestora semănau cu cele ale xianului.

Nugua simți sub obraji cum musculatura lui Li se contractă. El arăta în jos.

– Asta este prăpastia de pe harta lui Şopot de Vânt.

Cu bătăi maiestuoase de aripi, cocorul zbură printre două ace de stâncă ridicate la câteva sute de metri deasupra pădurii. În spate, ceața ieșea ca o masă cenușie din prăpastie. Nu era nevoie de prea multă minte pentru a realiza că acest loc ascundea taine.

– Nu plouă, constată Nugua neliniștită. Dacă acolo jos ar fi dragoni, ar trebui să plouă.

Norii de ploaie îi acompaniau pe dragoni în timpul peregrinărilor prin țară. Chiar și iarna, o ploaie caldă de vară cădea ca o burniță pe corpurile îmbrăcate în solzi strălucitori. În timpul celor paisprezece ani petrecuți

de Nugua cu Yaozi și ceilalți din clanul lui n-a fost zi în care să nu plouă. Pentru ea, ploaia călduță era ceva normal, obișnuit.

Li oftă încet când cocorul părăsi umbra stâncilor. La nici zece metri sub ei suprafața ceii se întindea ca un lac până în partea opusă a prăpastiei. Iar acolo se ridică spre înălțimi un lanț de vârfuri de granit.

– Ceața o fi la fel de bună ca și ploaia? întrebă xianul.

Primul impuls al Nuguei fu să infirme, dar după aceea nu a mai fost atât de sigură. Vina o purta Mână Purpurie, căci era greu să te concentrezi la altceva decât la moartea sau durerile săgetătoare din piept. Și totuși Nugua putu să-și amintească vag de zilele în care clanul dragonilor mersese prin bancuri de ceată, colo-rându-le roșii ca jarul cu luminozitatea corporilor gigantice de reptilă.

– Nu știu, mărturisi ea în final.

Li zbură cu cocorul în cercuri, căutând prin crăpăturile ceii un loc care să îngăduie o privire asupra prăpastiei. Dar vaporii umpleau depresiunea dintre pereții de stâncă, precum un nămol dens.

– Asta nu este o ceată normală, spuse Li după un timp. Cocorul se rotea deja a treia oară deasupra suprafetei mișcătoare. Hai să încercăm!

Cocorul se înclină imediat și se avântă spre adâncuri. Nugua își încheștă degetele în straiele lui Li.

Trunchiul său masiv era ca o piatră – un colos dintr-o masă de mușchi.

Cocorul străpunse ceața cu pliscul îndreptat înainte. În câteva secunde, fură înconjurați de un cenușiu dens. Umezeala pătrunse prin pieptarul și pantalonii Nuguei. El i se făcu pielea de găină, mai ales că se aştepta în orice moment la o izbitură. Nici măcar ochii cocorului nu puteau fi atât de pătrunzători încât să vadă prin asemenea vaporii.

– Li, ești sigur că...

Ea nu-și mai termină propoziția, căci deodată ceața se rări. Ultimele crâmpeie de vaporii trecură pe lângă ei, ca niște lilieci albi. Sub ei se căsca o prăpastie adâncă. Enigmele acesteia erau ascunse de întuneric, cu toate că deasupra ceii soarele tocmai atinsese zenitul.

Curând, se desprinseră din întuneric structuri deschise la culoare, arcade albe-gălbui, înalte ca niște turnuri.

Schelete titanice.

– Am ajuns, constată Li satisfăcut. Cimitirul dragonilor.

Nugua se uită împrejur și tăcu timp îndelungat. Chiar și ea, care fusese crescută de dragoni, nu știuse dacă acesta nu era cumva doar o legendă. Căci pentru poporul lui Yaozi locul unde dragonii se retrăgeau după secole, ba chiar milenii, ca să moară era o taină

despre care nu se vorbea. Se spunea că doar un singur dragon trăia acolo unde toți ceilalți își găseau doar moartea. Era un paznic străvechi care apără de mai multe secole cimitirul de intruși. El era ultima speranță a Nuguei – căci, indiferent ce-i făcuse pe dragoni să dispară fără să spună ceva, paznicul niciodată nu-și va încălca sarcina și nu va lăsa fără apărare locul sacru al poporului său.

Dragonii vii semănau cu șerpii uriași, dar din aer scheletele lor îi păreau Nuguei niște hibrizi bizari între reptile și mamifere. Arcadele, primele remarcate de la înălțime, erau de fapt coaste însiruite una lângă alta, formând pe fundul prăpastiei un tunel întortocheat. Unii dragoni se strânseseră ghem, alții muriseră întinși. Din unii crescuseră plante agățătoare, împletituri cu frunze negre, aşa cum reușeau probabil să crească în asemenea locuri.

Chiar și din aer era greu de apreciat câte trupuri de dragon se adunaseră acolo. Ei veniseră în decurs de milenii să moară în acest loc, feriți de lumea de ceată și granit. Trebuiau să fie cu sutele. Unele erau atât de descompuse, încât forma corpurilor nu mai putea fi recunoscută. Oasele se uniseră, se agățaseră, se fărămaseră sau se contopiseră într-un mod ciudat. Unde puteau fi deosebite corpuri individuale zăceau atât de

multe strânse unele lângă altele, încât formau adevărate labirinturi, colonade înalte de zece, douăzeci de metri create din oseminte albe și perdele de piele putrezită cu solzi.

Cocorul nu mai cobora, ci zbura în cercuri, mișcare pe care Nugua a observat-o doar după un timp. Ea își ținuse respirația fiind împietrită de uimire și tremurând de evlavie. Brusc, își dădu seama că vedea ceva ce nu era menit ochiului omenesc. Era adevărat că ea nu se simțise niciodată om, ci mai degrabă aparținând poporului dragonilor, cu toate că săptămânilile petrecute cu Niccolo, Feiqing și Șopot de Vânt îi deschiseseră ochii. Acum, când zărea sub ea cimitirul dragonilor, simți pentru prima oară că nicicând n-ar fi devenit un dragon adevărat, indiferent câte decenii ar mai fi petrecut în clanul lui Yaozi. Cu toate că acolo jos erau doar trupuri moarte, doar oase goale, fără viață, fără minte, fără acel ceva care definea dragonii, ea avea o senzație atât de copleșitor de stranie, de zădănicie și de *nemicnicie*, încât o năpădiră lacrimile. Ea nu era și nu va fi un dragon, dar nici nu era un om ca toți oamenii.

Se pare că Li simțea ce se petrecea în ea, căci își luă mâinile de pe dârlogi și le puse pe mâna Nuguei lipită de straiele lui.

– Știi ce simți. Așa mi s-a întâmplat și mie când am stat în fața zeilor și am înțeles că nu voi fi nicio dată ca ei. Nici măcar ca praful de sub picioarele lor.

– Oricum au făcut din tine un xian.

El dădu din cap melancolic.

– Nici om, nici zeu, ci ceva intermediar. Nicăieri acasă, neiubit de nimeni. Nu este ușor să trăiești permanent cu senzația că nu aparții nici de aici, dar nici de acolo. Ce-l deosebește pe cel ales de alte ființe este capacitatea lui de a suferi, de a se îndoii, de a nu ști niciodată în mod cert cine este. Și noi, xianii, nu avem nici măcar perspectiva morții care ar putea să pună capăt la tot.

Nugua simți pentru prima dată o prietenie nemărginită, adâncă și sinceră pentru nemuritor. Îl înțelegea, își dădea seama de importanța cuvintelor sale și, cu toate că multe i se potriveau și ei, ea simțea că, în comparație cu el, o ducea mai bine. Ea putea să aleagă deliberat unde voia să trăiască: printre oameni sau printre dragoni.

Dacă va rămâne în viață și Mâna Purpurie n-o va omorî. Și *dacă* îi va regăsi vreodată pe dragoni.

– Tu nu vrei să mori, spuse ea după un moment. Nu cu adevărat.

– Ești sigură de asta?

– Atunci de ce o vânezi pe Copila Lunii?

– Fiindcă am fost schimbați în xiani ca să-i putem sluiji pe zei, dar mai ales lumea oamenilor. Dacă încețăm să mai existăm, se vor rupe legăturile dintre cer și pământ. Nu putem permite aşa ceva. Crezi că am fost aleși după puterea sau știința noastră? Cea mai mare virtute a noastră este disponibilitatea de a ne jertfi. El râse și arăta în sus. Dar să nu povestești asta celor de sus.

În săptămânile care trecuseră, Li îi pierduse pe cinci dintre frații și surorile sale. Copila Lunii îi ucisese din însărcinarea eterului. Dintre cei opt xiani mai erau în viață doar Li și frații lui, Tieguai și Guo Lao. Dacă va învinge Copila Lunii, atunci nu va mai fi nimeni care să împiedice eterul să arunce lumea în haos. Li n-avea altă opțiune decât să lupte, mai devreme sau mai târziu, cu Copila Lunii. Și el va face tot posibilul ca această întâlnire să aibă loc în condițiile lui. El *trebuia* s-o împiedice cu orice preț.

Nugua își sprijini capul de spatele lui când o cuprinse o nouă criză de slăbiciune. Mâna Purpurie îi strânse pieptul și îi răpi pentru câteva secunde aerul. Panica o sugrumă, frica morții se instală în stomac. Senzația o părăsi doar cu încetul. Perioada de repaus în care blestemul căpitanului manciu nu se făcea simțit devinea din ce în ce mai scurtă.